BESCHIKKING VAN HET HOF
VAN 28 MAART 1984 [1]

Christoph von Gallera
tegen Gisèle Maître

(verzoek om een prejudiciële beslissing,
ingediend door het Tribunal de grande instance te Versailles)

Zaak 56/84

Samenvatting

Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen — Protocol betreffende uitlegging van Verdrag door Hof van Justitie — Nationale rechterlijke instanties die bevoegd zijn om Hof om prejudiciële beslissing te verzoeken — Instantie waarbij verlof tot tenuitvoerlegging is gevraagd — Uitsluiting

(Verdrag van 27 september 1968, artikel 32; Protocol van 3 juni 1971, artikel 2; Reglement voor de procesvoering, artikel 92, paragraaf 1, en 103, paragraaf 2)

In zaak 56/84,

betreffende een verzoek aan het Hof van het Tribunal de grande instance te Versailles, in het aldaar aanhangig geding tussen

CHRISTOPH VON GALLERA

en

1 — Procestaal: Frans.

GISÈLE MAÎTRE,

om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 32 van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken,

geeft

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: J. Mertens de Wilmars, president, T. Koopmans, K. Bahlmann en Y. Galmot, kamerpresidenten, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, G. Bosco, O. Due, U. Everling en C. Kakouris, rechters,

advocaat-generaal: Sir Gordon Slynn
griffier: P. Heim

de navolgende

BESCHIKKING

1 Bij vonnis van 17 januari 1984, ingekomen ten Hove op 1 maart daaropvolgend, heeft het Tribunal de grande instance te Versailles (Eerste kamer) een prejudiciële vraag gesteld over de uitlegging van artikel 32 van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (hierna: Executieverdrag).

2 Artikel 32 Executieverdrag, dat een opsomming bevat van de instanties die bij uitsluiting bevoegd zijn om beslissingen welke in een Verdragsluitende Staat zijn gegeven en waarop het Executieverdrag van toepassing is, van het verlof tot tenuitvoerlegging te voorzien, bepaalt, dat het verzoek daartoe moet worden gericht „in Frankrijk, tot de voorzitter van het Tribunal de grande instance". Volgens artikel 34 van het Verdrag doet deze onverwijld

uitspraak, zonder dat de partij tegen wie de tenuitvoerlegging wordt gevraagd, in deze stand van de procedure wordt gehoord.

3 In het geding ten principale is het Tribunal de grande instance te Versailles (Eerste kamer) verzocht om verlof tot tenuitvoerlegging van een vonnis van het Amtsgericht Lauterbach (Bondsrepubliek Duitsland) van 26 maart 1979, waarbij Gisèle Maître als sequeel van haar echtscheiding is veroordeeld tot betaling van onderhoudsgeld voor haar zoon Christoph von Gallera. In de loop van de procedure op tegenspraak voor de kennisnemende kamer, heeft deze, nu haar bevoegdheid niet werd betwist, zich de vraag gesteld of

„artikel 32 Executieverdrag ten gunste van de aldaar aangewezen gerechten een uitsluitende bevoegdheid vestigt om kennis te nemen van verzoeken tot uitvoerbaarverklaring in een Verdragsluitende Staat van in een andere Verdragsluitende Staat gegeven beslissingen",

en of zij zich derhalve ambtshalve onbevoegd mag verklaren. Het Tribunal de grande instance te Versailles heeft deze uitleggingsvraag onder verwijzing naar artikel 177 EEG-Verdrag naar het Hof verwezen.

4 Ingevolge artikel 2, leden 1 en 2, van het Protocol van 3 juni 1971 betreffende de uitlegging van het Executieverdrag door het Hof van Justitie — en hierin verschilt dit artikel van artikel 177 EEG-Verdrag, dat hier niet van toepassing is —, is de bevoegdheid om het Hof van Justitie te verzoeken om een prejudiciële beslissing over een vraagstuk van uitlegging, voorbehouden aan de nominatim aangewezen rechterlijke instanties alsmede aan de „rechterlijke instanties van de Verdragsluitende Staten, wanneer zij recht spreken in hoger beroep".

5 Het Tribunal de grande instance te Versailles behoort niet tot de in artikel 2 opgesomde rechterlijke instanties, terwijl het in het geding ten principale evenmin recht spreekt in hoger beroep. Bijgevolg is het Hof kennelijk onbevoegd om kennis te nemen van het onderhavige verzoek om een prejudiciële beslissing, en zijn er termen aanwezig om met toepassing van artikel 92, paragraaf 1, juncto artikel 103, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering dit verzoek bij beschikking niet-ontvankelijk te verklaren.

HET HOF VAN JUSTITIE,

gehoord de advoccat-generaal,

beschikt:

Het verzoek om een prejudiciële beslissing, gedaan door het Tribunal de grande instance te Versailles bij vonnis van 17 januari 1984, is niet ontvankelijk.

Luxemburg, 28 maart 1984.

De griffier

P. Heim

De president

J. Mertens de Wilmars